
Levandulová princezna

....

Nepohodlné dámské sedlo vytrvale povrzávalo a jeho ostrý okraj se Blance nepříjemně zarýval do boku.

Při hodině sokolnicení měla za to, že je jízda na koni docela zábavná kratochvíle. Jak na to jen mohla přijít?

„Madam, co ta nahrbená záda?“ křikl na ni přísně cvičitel. Švihl přitom bičkem o zem, až se z prašné cesty zdvihl nadýchaný obláček bílého prachu. Kožený řemínek se stočil jako drobný hádek a Blanka měla náhle nemilý pocit, jako by jí přetáhl ji.

Rychle se narovnal. Vysoké sedlo jí rýplo o to bolestněji do boku.

Cvičitel Jean Baptiste rozhodil v bezmocném gestu pažemi.

Jen počkej, však já ti jednou ukážu! umínala si Blanka v duchu. Zvládne určitě jízdu na koni, jako zvládla nakonec i sokolnicení a střelbu z luku. Po pravdě řečeno, nejraději by se zase vrátila k rozečtenému latinskému rukopisu, který objevila v knihovně a od něhož ji odvolali kvůli jízdě na koni.

Opatrně se opět vzpřímila v sedle a pobídla koně vpřed. Vyčítavě po ní loupal velkým hnědým okem.

„Blanko, podívej, takhle vzpřímeně se musí sedět v sedle!“ Louisa se kolem ní mihla jako šíp vystřelený jistou rukou obratného lučištníka, záda rovná, dlouhé nohy elegantně a jakoby bez sebemenší námahy přehozené v dámském sedle přes koňský bok.

Blančin vraník se vyděsil a vyrazil nečekaně prudce vpřed.

„Madam, pozor!“ zaječel Jean Baptiste, neboť si pozdě uvědomil, že má na starost sestřenicí samotného francouzského krále. A každý měl dosud v živé paměti, jak neúprosně nelítostný dokáže Karel IV. Sličný být.

To už však Blanka ležela na tvrdě zaprášené zemi. Koňským kopytům našťestí stačila uhnout a nyní jen bezmocně, zcela bez dechu a s pláčem na krajíčku přihlížela, jak vraník mizí někde v dáli. Vánek k ní zanesl veselé cinknutí Louisa škodolibého smíchu.

Blanka si nebyla jistá, zda se jí oči zalily slzami pro ten pád či kvůli tomu výsměchu.

Pevně semkla víčka, aby potlačila pláč. Moc se jí to ale nedařilo.

Vtom k ní dolehl tlumený dusot koňských kopyt. Přibližoval se. Pak jezdec koně zarazil a lehce sklouzl ze sedla na zem kousek od ní.

Teď se Louisa bude jistě chtít zase usmířit, pomyslela si Blanka, mrzí ji, že se mi vysmívala. To je ale pozdní lítost! Ostatně to já jsem tady sestřenicí francouzského krále!

Neotevřela proto oči, dosud uražená, a neotočila se, když se k ní blížily kroky.

„Nestalo se ti nic, paní?“ Ten hlas však Louise nepatřil. Neznámý k ní promlouval měkce, s cizím přízvukem.

Rychle otevřela oči.

Skláněl se k ní vysoký štíhlý mladík s tmavými vlasy, které mu podle současné módy spadaly na ramena. Z hnědých očí mu zářila laskavost, v hezké, ušlechtilé tváři měl však vepsané obavy.

„Ach ne, nic se mi nestalo, pane...“

Mladík přitiskl v dvorném gestu ruku na hrud' a zlehka se jí uklonil. „Jsem Václav, syn českého krále Jana Lucemburského.“

„A já...“ Blanka se trochu zajíkla. Nemohla uvěřit takové náhodě, nemohla uvěřit, že se jí to jen nezdá. „... já jsem Blanka z Valois.“ Nedodala *sestřenice francouzského krále*, protože jí to najednou připadalo zbytečné a jaksi nepodstatné.

„Tvůj bratranec je francouzský král Karel IV. Sličný,“ dodal místo ní Václav a usmál se. Blanka si náhle uvědomila, že se neusmívá rty, ale spíš očima. Podal jí nyní ruku, aby mohla vstát, a druhou jí opatrně přidržel za loket, aby jí tak poskytl oporu.

Blanka měla náhle příjemný pocit, jako by ho znala odjakživa, jako by Václava nepotkala poprvé tady, na tom zaprášeném jezdeckém cvičišti, a navíc při pádu z koně.

Vzhlédla k němu. Václav neuhnul očima. Zůstali tak stát po nějakou dobu, zahleděni jeden do druhého, zakleti v tom kouzelném okamžiku prvního setkání.

A pak se Blanka dala do smíchu a pustila se přitom do oprašování svrchní jezdecké sukně. „A já si malovala, jak se urozenému českému princovi představím v nějakém krásném rouchu, s vlasy nakadeřenými, a zatím tu před ním stojím celá uprášená a s rozčuchaným účesem, který připomíná spíš vrabčí hnízdo.“

Také Václav se dal do smíchu a shýbl se, aby sebral ze země bičík, který Blance při pádu vypadl z ruky.

„Ani v nákladném rouchu bys nemohla být půvabnější než nyní, právě teď, Blanko!“ ujistil ji.

Přejel obdivným pohledem její dlouhé plavé vlasy, které se jí uvolnily zpod jezdecké čapky a splývaly jí na útlá ramena jako zlatý vodopád. Oči měla modré a tak světle blankytné, že se zdály téměř průzračné, s duhovkou na okraji tmavější. Dlouhé hedvábné řasy jí vrhaly na zružovělé tváře pŕlměsíčky stínů. Plné rty měla jakoby dychtivě pootevřené a drobnou bradu zdobil malý důlek.

Blanka cítila, jak jí pod Václavovým upřeným pohledem zahořely tváře žhavou červení. Nebylo to však trapnými rozpaky, ale radostným potěšením.

Křehký okamžik vzájemného okouzlení a porozumění roztříštil vzápětí neurvalým vpádem Jean Baptiste. Vzpa-matoval se už z prvního úleku, který ho zcela ochromil, a nyní pobíhal kolem mladé dvojice jako starostlivá kvočna.

„Doufám, že se ti nic nestalo, paní Blanko!“ Při těch slovech se shýbl, jako by chtěl Blance oprášit lem svrchní sukně. Ustal rázem, když zahlédl kavalkádu jezdců s korouhvemi a praporci, která se sem přihnala jako první jarní bouře.

Z grošáka v čele družiny jezdců seskočil vysoký štíhlý muž středního věku. Překvapeně pohlédl nejprve na Václava a potom na Blanku z Valois.

„Dovol, abych ti představil českého krále a svého otce Jana Lucemburského,“ obrátil se Václav k Blance.

„A tohle je Blanka z Valois, otče,“ dodal.

Blanka udělala malou úklonu, ne příliš pokornou, protože ona přece jednou byla sestřenicí francouzského krále, avšak ani ne neuctivou. Přesně tak, jak jí to v hodinách etikety učila madam Margot.

Potom vrhla kradmý pohled po Václavově otci.

Jan Lucemburský jí naháněl podivný strach.

Louisa zarazila zprudka koně, když zjistila, že se za ní nikdo nežene, aby ji dostihl. Otočila se v sedle.

V dálce spatřila ozbrojence s výsostnými korouhvemi s erbem Lucemburků, s červeným lvem v modrobíle pruhovaném poli. Obrátila hnědku a pobídla ji do klusu. Zanedlouho rozeznala mezi ozbrojenci vysokého muže rozmlouvajícího s Blankou a nějakým mladíkem ušlechtilé tváře. Popohnala koně ještě blíž a pak se s ním zastavila.

V tom starším muži nyní poznala Jana Lucemburského, kterého kdysi náhodně zahlédla u královského dvora ve Vincennes, kam tehdy zavítal. Blanka byla v té době pouhé děcko. Na takovou tvář, jako je ta jeho, se však nezapomíná. Z výrazných rysů se dalo ihned vyčíst, že se člověk setkal s vladařem.

Pokud je ten muž Jan Lucemburský, pak musí být vytáhlý chlapec, který ho doprovází, princ Václav.

A Blanka se s ním seznámila díky jejímu, Louisinu, škodolibému kousku!

Louisa pro sebe tiše zaklela.

...